

romania2019.eu

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

Palatul Parlamentului

Calea 13 Septembrie nr.2, Intrarea B1, Sectorul 5, 050725, București, România

Telefon: (+40-21) 313.25.31; Fax: (+40-21) 312.54.80

Internet: <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

Dosarul nr.2153A/2018

Domnului

Călin Constantin Anton POPESCU – TĂRICEANU

Președintele Senatului

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDICȚIONALĂ
NR. 1033 / 14 FEB 2019

Vă comunicăm, alăturat, în copie, Decizia nr. 64 din 23 ianuarie 2019, prin care Curtea Constituțională, cu majoritate de voturi în privința dispozițiilor art.I pct.10 [cu referire la art.6 alin.(2)] și cu unanimitate de voturi în privința celorlalte texte legale, precum și a legii în ansamblul său:

- a admis obiecția de neconstituționalitate formulată de Președintele României și a constatat că art.I pct.6 [cu referire la art.5 alin.(1) și alin.(2)], art.I pct.7 [cu referire la art.5 alin.(2²) și (2³)], art.I pct.8 [cu referire la art.5 alin.(6)], art.I pct.10 [cu referire la art.6 alin.(2)] și art.I pct.11 [cu referire la art.7 alin.(1) și lit.e)] din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.8/2016 privind înființarea mecanismelor prevăzute de Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități sunt neconstituționale.
- a respins obiecția de neconstituționalitate formulată de Președintele României și a constatat că art.I pct.14 [cu referire la art.9 alin.(2²)] din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.8/2016 privind înființarea mecanismelor prevăzute de Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități, precum și legea în ansamblul său sunt constituționale în raport de criticile formulate.

Vă asigurăm, domnule Președinte, de deplina noastră considerație.

Președinte,

prof. univ. dr. Valer DORNEANU

ROMÂNIA
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Dosarul nr.2153A/2018

DECIZIA nr.64
din 23 ianuarie 2019

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 8/2016 privind înființarea mecanismelor prevăzute de Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități

Valer Dorneanu	- președinte
Marian Enache	- judecător
Petre Lăzăroiu	- judecător
Mircea Ștefan Minea	- judecător
Daniel Marius Morar	- judecător
Mona-Maria Pivniceru	- judecător
Livia Doina Stanciu	- judecător
Simona-Maya Teodoroiu	- judecător
Varga Attila	- judecător
Marieta Safta	- prim-magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluținarea obiecției de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.8/2016 privind înființarea mecanismelor prevăzute de Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități

2. Obiecția de neconstituționalitate a fost formulată de Președintele României, în temeiul art.146 lit.a) teza întâi din Constituție, art.11 alin.(1) lit.A.a) și al art.15 din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr.10348 din 11 decembrie 2018 și constituie obiectul Dosarului nr.2153 A/2018.

3. **În motivarea obiecției de neconstituționalitate**, se susține că Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.8/2016 privind înființarea mecanismelor

prevăzute de Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități conține dispoziții care sunt contrare prevederilor consacrate prin art.1 alin.(5), art.16 alin.(1), art.76 și art.147 alin. (4) din Constituție, potrivit argumentelor ce urmează a fi prezentate în continuare.

4. Potrivit art.I pct.6 din legea supusă controlului de constituționalitate, președintele și vicepreședintele Consiliului de monitorizare a implementării Convenției privind drepturile persoanelor cu dizabilități sunt numiți prin hotărâre adoptată în ședința Senatului, cu avizul Comisiei pentru drepturile omului, egalitate de șanse, culte și minorități a Senatului, dacă întrunesc majoritatea voturilor senatorilor. În opinia autorului sesizării, art.I pct.6 din legea criticată contravine prevederilor art.76 din Constituție, care prevede că legile organice și hotărârile privind regulamentele Camerelor se adoptă cu votul majorității membrilor fiecărei Camere, în timp ce art.76 alin. (2) prevede că legile ordinare și hotărârile se adoptă cu votul majorității membrilor prezenți, din fiecare Cameră.

5. Numirea de către Parlament a conducerii Consiliului de monitorizare se materializează într-o hotărâre a Senatului. În conformitate cu dispozițiile art.76 alin.(2) din Constituție, pentru a fi adoptat, un asemenea act ar trebui să întrunească votul majorității deputaților, respectiv al senatorilor prezenți, și nu votul majorității membrilor fiecărei Camere. În acest sens se invocă și jurisprudența Curții Constituționale în materie, prin care s-a statuat că, de regulă, hotărârile Parlamentului se adoptă cu majoritate simplă de voturi, dacă Legea fundamentală nu prevede altfel (Decizia nr. 392 din 17 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 325 din 15 mai 2007). Or, cu privire la numirea conducerii Consiliului de monitorizare, Constituția nu prevede expres o majoritate necesară adoptării hotărârii parlamentare în cauză. Prin urmare, dispozițiile art.I pct.6 din legea supusă controlului de constituționalitate contravin, în opinia autorului sesizării, prevederilor art. 76 din Constituție. Procedând în acest mod, Parlamentul

a adoptat o lege cu încălcarea prevederilor art.147 alin.(4) din Constituție, în ceea ce privește obligativitatea respectării deciziilor Curții Constituționale.

6. Se mai arată că, prin art.I pct.6 din legea dedusă controlului instanței constituționale, se modifică art.5 alin.(2) al Legii nr. 8/2016, în sensul că, în termen de 10 zile de la publicarea candidaturilor pentru funcțiile de președinte și vicepreședinte ai Consiliului de monitorizare, se pot depune, la comisia de specialitate, în scris, obiecțiuni argumentate cu privire la candidaturile depuse. În opinia autorului sesizării, aceste prevederi sunt lipsite de precizie și claritate în ceea ce privește persoanele care pot depune aceste obiecțiuni, întrucât nu reiese dacă textul se referă doar la persoanele direct interesate, la acele organizații care au dreptul să nominalizeze propuneri pentru respectivele funcții sau la orice persoane. Totodată, sintagma „obiecțiuni argumentate” este lipsită de claritate, nefiind precis reglementată forma și natura juridică ale acestor contestații. Având în vedere aceste aspecte, textul menționat contravine cerințelor de claritate și previzibilitate instituite prin art.1 alin. (5) din Constituție.

7. Dispozițiile alin. (2²) și alin. (2³) ale art. 5 din Legea nr. 8/2016, introduse prin legea criticată la art.I pct.7, stabilesc că avizul întocmit de Comisia pentru drepturile omului, egalitate de șanse, culte și minorități a Senatului, în urma audierii candidaților, și prezentat în ședința plenului Senatului, se adoptă cu votul majorității senatorilor prezenți. Din analiza coroborată a acestor dispoziții cu cele ale art. 5 alin.(1), rezultă că procedura de numire a președintelui și vicepreședintelui Consiliului de monitorizare trebuie să parcurgă două etape distincte și anume, prima etapă, care constă în adoptarea avizului Comisiei de specialitate, prezentat în ședința plenului Senatului, cu privire la audierea candidaților, de către senatorii prezenți, respectiv a doua etapă, cea a numirii efective, prin hotărâre adoptată în ședința Senatului, cu votul majorității senatorilor. Așadar, nu rezultă cu claritate dacă în cazul stabilit la alin. (23), Senatul adoptă o hotărâre sau un aviz, iar în situația în care

caracterul actului adoptat de senatori este cel al unei hotărâri, care este rațiunea existenței a două hotărâri adoptate distinct, dar cu majorități diferite, una simplă, iar cealaltă absolută, care să privească, în fapt, același scop, respectiv numirea conducerii Consiliului de monitorizare. Prin urmare, textele menționate prezintă neclarități și, în consecință, contravin cerințelor de claritate și previzibilitate instituite prin art. 1 alin. (5) din Constituție.

8. Art.I pct. 8 din legea criticată modifică art. 5 alin. (6) din Legea nr.8/2016, în sensul introducerii posibilității reînnoirii mandatului președintelui și al vicepreședintelui, o singură dată, la cerere, cu avizul Comisiei pentru drepturile omului, egalitate de șanse, culte și minorități a Senatului. Textul este neclar, întrucât nu precizează cine poate face această cerere de reînnoire, ceea ce poate da naștere unor diverse interpretări, fie că această cerere poate fi făcută numai de către persoanele care au ocupat mandatele respective, înlăturând dreptul organizațiilor guvernamentale de a face propuneri nominale, așa cum prevede art. 5 alin. (1), fie că cererea de reînnoire poate fi făcută doar de organizațiile neguvernamentale care au făcut propunerea inițială, și care a avut drept rezultat numirea în funcție, potrivit legii. Nu reiese dacă procedura stabilită prin art. 5 alin. (1), (2), (2²) și (2³) se aplică, în mod corespunzător, și în ipoteza reînnoirii mandatelor mai sus amintite, prevăzută prin modificarea art.5 alin.(6). Așadar, textul este lipsit de claritate, ceea ce contravine dispozițiilor art.1 alin.(5) din Constituție.

9. La art. I pct. 10 din legea supusă controlului de constituționalitate se prevede modificarea art.6 din Legea nr. 8/2016, stabilindu-se la alin.(2) că președintele și vicepreședintele Consiliului de monitorizare, care au un mandat complet, pot opta pentru ocuparea unei funcții în structurile Consiliului de monitorizare, fără concurs, cu avizul președintelui. Se instituie astfel un privilegiu pentru foștii președinți și vicepreședinți ai Consiliului de monitorizare, la ocuparea unui post în cadrul instituției, în detrimentul altor persoane, care ar îndeplini criteriile cerute pentru

ocuparea respectivului post prin concurs. Textul prezintă neclarități, întrucât acesta nu precizează dacă aceste funcții sunt vacante, în condițiile în care la art. 8 din lege se prevede că numărul maxim de posturi, exclusiv demnitarii, este de 47 (funcționari publici și personal contractual), asimilați funcționarilor publici parlamentari, potrivit organigramei aprobate prin ordin al președintelui. În cazul dispozițiilor avute în vedere de legea dedusă controlului de constituționalitate, nu rezultă de ce calitatea de președinte sau vicepreședinte al Consiliului de monitorizare, care încetează, în condițiile legii, la termen, poate constitui o justificare obiectivă și rezonabilă pentru a reglementa o procedură de ocupare a unui post, vacant sau nu, derogatorie de la regimul stabilit pentru ocuparea funcțiilor publice respective. Așadar, o astfel de dispoziție derogatorie de la regimul general al angajării încalcă art. 16 alin. (1) din Constituție.

10. De asemenea, legea nu distinge dacă persoana în cauză, fostul președinte sau vicepreședinte, va putea opta pentru ocuparea unui post de funcționar public sau personal contractual. Conform principiului *ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus*, reiese faptul că textul de lege se aplică în ambele cazuri, respectiv instituirea posibilității pentru persoanele în cauză de a ocupa un post, indiferent de categoria de personal din care acesta face parte, în cadrul Consiliului de monitorizare. În situația în care legiuitorul a avut ca intenție instituirea unor derogări de la legea-cadru aplicabilă personalului contractual din această instituție sau de la regimul general stabilit de lege pentru ocuparea unei funcții publice, atunci acesta ar fi trebuit să le prevadă în mod expres în textul legii. În lipsa unor atare prevederi, legea este neclară, lipsită de previzibilitate și susceptibilă de interpretări, ceea ce contravine art. 1 alin. (5) din Constituție referitor la claritatea, previzibilitatea și accesibilitatea legii.

11. Totodată, având în vedere dispozițiile art. 5 alin. (7) din Legea nr. 8/2016, potrivit căreia funcția de președinte al Consiliului de monitorizare este asimilată ca

rang cu cea de secretar de stat, iar cea de vicepreședinte al Consiliului de monitorizare cu cea de subsecretar de stat, beneficiind de aceleași drepturi cu aceștia, acordarea acestei posibilități pentru președintele și vicepreședintele Consiliului de monitorizare, de a opta pentru ocuparea fără concurs a unei funcții în structurile Consiliului de monitorizare, constituie un privilegiu nejustificat față de ceilalți demnitari de același rang. În cadrul aceleiași categorii de demnitari, legiuitorul nu poate face nicio diferențiere cu privire la îndreptățirea unora sau altora de a beneficia de anumite drepturi, decât cu încălcarea art. 16 alin. (1) din Constituție, conform căruia cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, instituind un privilegiu nejustificat, pe baza unor criterii rezonabile și obiective.

12. Prin art.I pct.11 din legea dedusă controlului de constituționalitate, se completează condițiile care determină încetarea mandatului de președinte și de vicepreședinte în cadrul Consiliului de monitorizare. Printre altele, la art.7 alin.(1) lit.e) din Legea nr.8/2016 se prevede drept cauză de încetare a acestor mandate propunerea motivată a celor care i-au avizat pentru a fi numiți, cu respectarea procedurii de la art.5 alin.(2). Având în vedere această procedură la care face trimitere, legea este lipsită de claritate, întrucât nu reiese fără echivoc în ce constă motivarea unei asemenea propuneri și dacă aceasta are la bază sugestiile organizațiilor guvernamentale care au făcut inițial propunerea de numire sau recomandările comisiei de specialitate din cadrul Senatului, care a avizat propunerile de numire. Așadar, textul este lipsit de claritate, ceea ce contravine dispozițiilor art.1 alin. (5) din Constituție.

13. La art. I pct. 14 din legea criticată, art. 9 alin. (2²) din Legea nr. 8/2016 prevede că personalului Consiliului de monitorizare i se poate acorda un spor de 15% (pentru condiții deosebit de periculoase pentru personalul care efectuează vizitele de monitorizare). Aceste dispoziții intră în contradicție cu alte reglementări

în vigoare, care privesc salarizarea personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cu privire la cuantumul sporurilor care pot fi acordate. Așadar, modificările avute în vedere de legea dedusă controlului instanței constituționale sunt incomplete și insuficiente, întrucât acestea ar fi trebuit să se raporteze la regulile stabilite prin legea-cadru în materie (Legea nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice). Din această perspectivă, textul de lege afectează cerințele privind calitatea legii, stabilite prin art. 1 alin. (5) din Constituție.

14. În legătură cu structura și conținutul legii deduse controlului de constituționalitate, se poate observa că, din cele 17 articole care formează structura Legii nr. 8/2016 în forma în vigoare, 13 articole ale acesteia au fost modificate sau completate prin legea supusă controlului instanței constituționale. Așadar, legea criticată privește modificarea și completarea în cea mai mare parte a Legii nr. 8/2016, aceasta cuprinzând 2 articole romane, din care art. I conține nu mai puțin de 20 de puncte. Având în vedere dispozițiile art. 61 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă, referitoare la condițiile de fond pentru modificarea și completarea actelor normative, rezultă că Legea nr.8/2016 privind înființarea mecanismelor prevăzute de Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități ar fi trebuit să fie înlocuită cu o nouă reglementare, urmând să fie în întregime abrogată. Așadar, dispozițiile de lege criticate contravin normelor de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative și, prin urmare, nesocotesc principiul de calitate a legii statuat prin dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (5).

15. În considerarea argumentelor expuse, se solicită Curții să admită sesizarea de neconstituționalitate și să constate că Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.8/2016 privind înființarea mecanismelor prevăzute de Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități este neconstituțională.

16. În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizarea a fost comunicată

președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a comunica punctele lor de vedere.

17. **Președintele Camerei Deputaților** a transmis punctul său de vedere, cu Adresa înregistrată la Curtea Constituțională cu nr.2/292 din 15 ianuarie 2019, prin care apreciază că obiecția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

18. Cât privește critica art.I pct.6 din lege, în raport cu art.76 și art.147 alin.(4) din Constituție, se arată că nu poate fi reținută, întrucât aceste prevederi ”nu pot fi interpretate separat de Constituție și de Regulamentul Senatului, ci într-o strânsă dependență cu acestea”. Se apreciază că ”dispozițiile contestate îndeplinesc cerințele de claritate, având o redactare univocă, nefiind susceptibile de o interpretare abuzivă sau arbitrară”.

19. Referitor la criticile celorlalte texte din lege, menționate în sesizare, în raport cu art.1 alin.(5) din Constituție, se opinează că nu pot fi acceptate, ”întrucât limbajul juridic folosit de legiuitor este clar, predictibil și neechivoc, din conținutul acestora lipsind pasajele obscure sau soluțiile normative contradictorii”. ”Conceptele și noțiunile utilizate sunt în concordanță cu actul normativ de bază, respectiv Legea nr.8/2016, în care se integrează organic”, cu respectarea dispozițiilor Legii nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative.

20. Astfel, cât privește art.I pct.6 din lege, care modifică art.5 alin.(2) din Legea nr.8/2016, se susține că acesta ”statuează, fără echivoc, condițiile, termenul, precum și modalitatea în care pot fi contestate candidaturile (...) îndeplinind cerințele de claritate și previzibilitate impuse de respectarea principiului constituțional al legalității”. Se apreciază că ”invocarea unei eventuale neclarități nu poate intra în sfera exercitării controlului de neconstituționalitate, ci mai degrabă ține de stricta interpretare și aplicare a legii.”

21. Se mai arată că prevederile alin.(2²) și (2²), ale art.5 din Legea nr.8/2016, introduse prin pct.7 al art.I din legea criticată, ”reglementează sistematic procedura de numire în funcțiile de președinte, respectiv vicepreședinte al Consiliului de monitorizare, cu parcurgerea a două etape distincte (...): adoptarea avizului Comisiei pentru drepturile omului, egalitate de șanse, culte și minorități din Senat ca urmare a audierii candidaților, succedată de numirea efectivă prin hotărâre a Senatului”. Norma este ”edictată clar, precis și lipsit de echivoc”. Potrivit punctului de vedere transmis, susținerile autorului sesizării ”contravin flagrant rolului de unică autoritate legiuitoare conferit Parlamentului prin art.61 alin.(1) din Legea fundamentală.”

22. Pentru considerente similare se arată că este neîntemeiată și critica art.5 alin.(6), în redactarea dată de pct.8 al art.I din legea dedusă controlului de constituționalitate, fiind fără echivoc că procedura reglementată de dispozițiile la care acest text trimite este aplicabilă în mod corespunzător.

23. Argumentele prezentate la punctele anterioare sunt aplicabile, prin analogie, și în privința criticilor art.I pct.11 cu referire la art.7 alin.(1) lit.e) din lege. Cu referire la acestea se apreciază că ”sub aparența unor critici referitoare la ambiguitatea și neclaritatea textelor de lege se solicită, în fapt, interpretarea acestora, aspect ce excedează competenței Curții Constituționale.”

24. Se arată că nu poate fi reținută nici încălcarea, prin art.I pct.10 din lege, a art.16 alin.(1) din Constituție. Astfel, s-a instituit posibilitatea ca președintele, respectiv vicepreședintele, care au un mandat complet, să ocupe o funcție în structurile Consiliului tocmai din necesitatea valorificării experienței acumulate și a înaltului grad de calificare dobândit în exercitarea *de facto* a funcțiilor de conducere respective.

25. Referitor la art.I pct.14 din lege, se învederează că ”acordarea dreptului la sporul privind condițiile periculoase sau vătămătoare este reglementată de Legea nr.153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu

modificările și completările ulterioare.” În considerarea faptului că prin acest act normativ se reglementează expres condițiile de acordare, mărimea sporului, categoriile de personal beneficiare și având în vedere că norma juridică se interpretează în mod sistematic, prin coroborarea cu alte dispoziții normative, care țin de aceeași instituție juridică sau de aceeași ramură de drept, se apreciază că dispozițiile criticate sunt clare și suficiente, subscriindu-se cadrului normativ general instituit de legiuitor.

26. Cât privește susținerea vizând încălcarea prin legea criticată a art.61 alin.(1) din Constituție, se arată că nu poate fi primită, întrucât textele nou-introduse, precum și modificările aduse normelor legale se circumstanțiază dispozițiilor actului normativ supus intervenției normative, fără să afecteze caracterul unitar și concepția generală a reglementării de bază.

27. Se conchide în sensul că ”Parlamentul, în calitate de unică putere legiuitoare, a adoptat actul normativ în mod legitim și asumat, conform Constituției României, principiul legalității stând la baza oricăror acte adoptate de acest organ reprezentativ”, iar ”susținerile autorului sesizării de neconstituționalitate sunt neîntemeiate”, motiv pentru care se propune respingerea acesteia.

28. **Președintele Senatului și Guvernul** nu au transmis Curții Constituționale punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

29. Curtea a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.a) din Constituție, precum și ale art.1, art.10, art.15 și art.18 din Legea nr.47/1992, să soluționeze obiecția de neconstituționalitate.

30. Astfel, autorul sesizării este Președintele României, titular al dreptului de sesizare a Curții Constituționale, în conformitate cu prevederile art.146 lit.a) din Constituție. Obiectul sesizării se încadrează în competența Curții, delimitată de textele mai sus menționate, acesta vizând Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.8/2016 privind înființarea mecanismelor prevăzute de Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități, adoptată de Parlament, dar nepromulgată. În ceea ce privește termenul de sesizare, se constată că, potrivit fișei legislative, legea criticată a fost adoptată în data de 12 noiembrie 2018 de Senat, în calitate de Cameră decizională, la data de 19 noiembrie 2018 și, respectiv, 20 noiembrie 2018 a fost depusă la Secretarul general al Camerei Deputaților și, respectiv, la Secretarul General al Senatului, pentru exercitarea dreptului de sesizare asupra constituționalității legii, iar la data de 24 noiembrie 2018 a fost trimisă la promulgare. Sesizarea de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională în data de 11 decembrie 2018, așadar în cadrul termenului stabilit conform distincțiilor realizate de Curtea Constituțională în acest sens [a se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 67 din 21 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.223 din 13 martie 2018].

31. Cât privește **obiectul controlului de constituționalitate**, Curtea a fost sesizată cu obiecția de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.8/2016 privind înființarea mecanismelor prevăzute de Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități. Din examinarea criticilor formulate, se constată că acestea vizează, în mod punctual, o serie de dispoziții cuprinse în lege, respectiv art. I pct. 6 [cu referire la art.5 alin.(1) și alin.(2)], art. I pct.7 [cu referire la art.5 alin. (2²) și (2³)], art. I pct.8 [cu referire la art.5 alin.(6)],

art. I pct. 10 [cu referire la art.6 alin.(2)], art. I pct. 11 [cu referire la art.7 alin.(1) lit.e)] și art. I pct. 14 [cu referire la art.9 alin.(2²)], precum și legea în ansamblul său.

32. **Prevederile constituționale invocate** în susținerea obiecției de neconstituționalitate sunt cuprinse în art.1 alin. (5), potrivit căroră *”În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”*, art.16 alin.(1), potrivit căruia *”Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări”*, art.76 referitor la adoptarea legilor și a hotărârilor și art.147 alin.(4) din Constituție, care consacră efectul general obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale, de la data publicării în Monitorul Oficial al României.

33. **Analizând criticile de neconstituționalitate formulate**, Curtea constată că acestea se referă, pe de o parte, la modificarea unora dintre prevederile Legii nr.8/2016 privind înființarea mecanismelor prevăzute de Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități cuprinse în Titlul II - *Consiliul de monitorizare*, Capitolul II - *Organizarea și funcționarea Consiliului de monitorizare* (art.5, art.6, art.7 și art.9) iar, pe de altă parte, la Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.8/2016 privind înființarea mecanismelor prevăzute de Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități, în ansamblul său. Curtea va analiza, în continuare, aceste critici, grupate în funcție de obiectul/temeiul lor comun.

34. În ceea ce privește susținerile referitoare la încălcarea, prin art. I pct. 6 [cu referire la art.5 alin.(1)] din lege, a prevederilor art.76 și art.147 alin.(4) din Constituție:

35. Curtea reține, mai întâi, că art.5 din Legea nr.8/2016 privind înființarea mecanismelor prevăzute de Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități reglementează, în esență, procedura de numire/reînnoire a mandatului, precum și statutul președintelui și vicepreședintelui Consiliului de monitorizare, autoritate de stat autonomă, cu personalitate juridică, aflată sub control parlamentar.

36. Art.I pct.6 [cu referire la art.5 alin.(1)] din lege, referindu-se la numirea președintelui și vicepreședintelui Consiliului de monitorizare, stabilește că aceasta se face *”prin hotărâre adoptată în ședința Senatului, cu avizul Comisiei pentru drepturile omului, egalitate de șanse, culte și minorități a Senatului, la propunerea organizațiilor neguvernamentale care au în statut ca obiect de activitate promovarea și apărarea drepturilor persoanelor cu dizabilități”*. Se configurează astfel o procedură care implică: o propunere (a organizațiilor neguvernamentale care au în statut ca obiect de activitate promovarea și apărarea drepturilor persoanelor cu dizabilități), un aviz (al Comisiei pentru drepturile omului, egalitate de șanse, culte și minorități a Senatului) și o hotărâre (a Senatului), procedură detaliată în următoarele alineate ale art.5 din Legea nr.8/2016, astfel cum a fost modificat prin legea criticată.

37. Referindu-se la hotărârea Senatului, alin.(1) al art.5 din Legea nr.8/2016, astfel cum a fost modificat, stabilește în mod expres că se adoptă cu *”majoritatea voturilor senatorilor”*. Această din urmă teza a alin.(1) al art.5 este criticată în raport cu art.76 și art.147 alin.(4) din Constituție, referitoare la adoptarea legilor și hotărârilor și, respectiv, la caracterul obligatoriu *erga omnes* al deciziilor Curții Constituționale.

38. Curtea constată că aceste critici sunt întemeiate întrucât, potrivit dispozițiilor constituționale, în condițiile respectării cvorumului legal de ședință, regula care guvernează adoptarea hotărârilor Parlamentului este întrunirea cvorumului decizional al majorității simple de voturi, respectiv jumătate plus unu din numărul senatorilor și/sau deputaților prezenți la ședință, excepțiile de la această regulă fiind expres prevăzute de Legea fundamentală. Astfel, pe lângă situația reglementată de art. 76 alin. (1) referitoare la hotărârile prin care se adoptă sau se modifică regulamentele parlamentare, Constituția mai prevede patru situații în care Parlamentul, în camere reunite, adoptă hotărâri cu votul majorității absolute a

membrilor săi, respectiv jumătate plus unu din numărul senatorilor și deputaților, și anume în cazurile care privesc: suspendarea Președintelui României [art. 95 alin.(1)], acordarea încrederii Guvernului [art. 103 alin. (3)], adoptarea unei moțiuni de cenzură prin care se retrage încrederea Guvernului [art. 113 alin.(1)] sau adoptarea unei moțiuni de cenzură în procedura angajării răspunderii Guvernului [art. 114 alin. (2)]. De asemenea, Constituția cere întrunirea unei majorități calificate de vot, respectiv două treimi din numărul deputaților și senatorilor, în cazul hotărârii adoptate în ședința comună a Camerelor Parlamentului prin care Președintele României este pus sub acuzare pentru înaltă trădare. Din analiza acestor dispoziții constituționale rezultă că toate hotărârile adoptate de Camera Deputaților sau de Senat, în ședințe separate, cu excepția celor referitoare la regulamentele proprii de organizare și funcționare, urmează regula stabilită de dispozițiile art.76 alin.(2) din Constituție, respectiv se adoptă cu votul majorității membrilor prezenți în fiecare Cameră (a se vedea în acest sens Decizia nr. 261 din 8 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 17 aprilie 2015 și Decizia nr.452 din 4 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.629 din 19 iulie 2018).

39. Astfel fiind, prevederile art. I pct. 6 [cu referire la art.5 alin.(1)] din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.8/2016 privind înființarea mecanismelor prevăzute de Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități, care stabilesc regula majorității absolute în privința hotărârii Senatului de numire în funcțiile de președinte și vicepreședinte al Consiliului de monitorizare, sunt neconstituționale, întrucât încalcă prevederile art.76 din Constituție.

40. Referitor la susținerile privind încălcarea, prin art.I pct.6 [cu referire la art.5 alin.(2)], art.I pct.7 [cu referire la art.5 alin.(2²) și (2³)] și art. I pct.8 [cu referire la art.5 alin.(6)] din lege, a dispozițiilor art.1 alin.(5) din Constituție:

41. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

- Art. I pct.6 [cu referire la art.5 alin.(2)]:”Art.I (...) 6. La articolul 5, alineatele (1) și (2) se modifică și vor avea următorul cuprins: «(...) (2) Propunerile nominale pentru funcțiile de președinte și vicepreședinte se înaintează Biroului Permanent al Senatului, cu 30 de zile înainte de data la care mandatele vor deveni vacante. Biroul Permanent al Senatului publică pe pagina de internet candidaturile depuse și înaintează propunerile Comisiei pentru drepturile omului, egalitate de șanse, culte și minorități a Senatului, în vederea audierii candidaților în ședință publică. În termen de 10 zile de la publicarea candidaturilor, se pot depune, la comisia de specialitate, în scris, obiecțiuni argumentate privind candidaturile depuse. »”

- Art.I pct.7 [cu referire la art.5 alin.(2²) și (2³)]: ”Art.I (...) 7. La articolul 5, după alineatul (2) se introduc trei noi alineate, alin.(2¹)- (2³), cu următorul cuprins: « (...) (2²) În urma audierii candidaților, Comisia pentru drepturile omului, egalitate de șanse, culte și minorități întocmește un aviz, pe care îl prezintă în ședința plenului Senatului, până la data la care expiră mandatele.

(2³) Avizul se adoptă cu votul majorității senatorilor prezenți.»”

- Art. I pct.8 [cu referire la art.5 alin.(6)]: ”Art.I (...) 8. La articolul 5, alineatele (3), (4) și (6) se modifică și vor avea următorul cuprins: «(...) (6) mandatul președintelui și al vicepreședintelui este de 4 ani și poate fi reînnoit o singură dată, la cerere, cu avizul Comisiei pentru drepturile omului, egalitate de șanse, culte și minorități a Senatului. »”

42. Examinând textele de lege citate, se observă că, deși menite să detalieze procedura de numire în funcțiile de președinte și vicepreședinte ai Consiliului de monitorizare, acestea determină, prin modul imprecis de redactare, un regim juridic confuz în privința acestei proceduri.

43. Astfel, dacă alin.(1) al art.5 din Legea nr.8/2016, așa cum a fost modificat, configurează o procedură care implică, în esență, o propunere, un aviz și o hotărâre, fiind foarte clar care sunt titularii/emitenții acestora, alin.(2³) al art.5, nou-introdus,

se referă la încă o hotărâre în cadrul aceleiași proceduri, adoptată cu o altă majoritate, cea a "senatorilor prezenți". Tot astfel, dacă alin.(1) al art.5 se referă la obligativitatea existenței unui aviz al Comisiei pentru drepturile omului, egalitate de șanse, culte și minorități a Senatului pentru numirea președintelui și vicepreședintelui Comitetului de monitorizare, alin.(2²) și (2³) ale art.5, nou-introduse, stabilesc că acest aviz se prezintă în ședința plenului Senatului, "avizul" fiind cel care se adoptă "cu votul majorității senatorilor prezenți". Or, potrivit art.5 alin.(1) din Legea nr.8/2016, astfel cum a fost modificat, avizul aparține Comisiei pentru drepturile omului, egalitate de șanse, culte și minorități a Senatului, iar actul adoptat de Senat este o hotărâre, iar nu un aviz. Chiar dacă, așa cum rezultă din punctul de vedere transmis de Președintele Camerei Deputaților, intenția legiuitorului a fost aceea de a configura o procedură care să cuprindă două etape distincte, exprimarea lipsită de rigoare a prevederilor art.5 alin.(2²) și (2³) nou-introduse, precum și diferența în privința majorităților reglementate în cadrul aceluiași articol de lege, cu privire la aceeași procedură de numire în funcții, sunt de natură să creeze interpretări diferite ale dispozițiilor legale respective. În acest sens este, de altfel, și critica formulată, autorul sesizării arătând că nu se înțelege dacă este vorba de una sau de două hotărâri ale Senatului și care ar fi, în eventualitatea existenței a două hotărâri, rațiunea lor și, respectiv, a reglementării unor majorități diferite de adoptare.

44. Aceeași lipsă de claritate existentă în privința reglementării etapelor procedurale corespunzătoare avizului și hotărârii/hotărârilor, caracterizează și procedura de formulare de obiecțiuni cu privire la candidaturile depuse, nou-introdusă prin art.I pct.6 [cu referire la art.5 alin.(2)] din lege. Nu este clar cine are calitatea de a formula aceste obiecțiuni, respectiv dacă numai titularii dreptului de a formula propuneri sau și alte categorii de subiecți de drept, și nici la ce se referă termenul "argumentate".

45. Susceptibilă de interpretări, din cauza lipsei de precizie, este și exprimarea utilizată în reglementarea modului de reînnoire a mandatului președintelui și vicepreședintelui Consiliului de monitorizare. Potrivit art.I pct.8 [cu referire la art.5 alin.(6)] din lege, reînnoirea se face ”o singură dată, la cerere”, fără a se preciza cine are vocația de a formula această cerere și care este procedura de urmat în această situație, respectiv dacă procedura parcursă pentru numire (neclară oricum, prin prisma considerentelor enunțate) este aplicabilă în mod corespunzător.

46. Astfel fiind, Curtea constată că modificările operate în privința art.5 din Legea nr.8/2016, mai sus analizate, conturează un regim juridic confuz în privința procedurii de numire/reînnoire a mandatului președintelui și vicepreședintelui Consiliului de monitorizare a implementării Convenției privind drepturile persoanelor cu dizabilități. Curtea Constituțională a statuat într-o jurisprudență constantă că, de principiu, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat; astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate – care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist – să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat. Desigur, poate să fie dificil să se redacteze legi de o precizie totală și o anumită suplețe poate chiar să se dovedească de dorit, suplețe care nu trebuie să afecteze însă previzibilitatea legii (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 903 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.584 din 17 august 2010; Decizia nr. 743 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.579 din 16 august 2011; Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012, Decizia nr. 662 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 47 din 20 ianuarie 2015).

47. În cauză, exprimarea ambiguă, precum și lipsa de corelare a alineatelor aceluiși articol, în configurarea aceleiași unice proceduri, determină o evidentă lipsă de precizie a reglementării, cu consecințe directe asupra modului de organizare și funcționare a unei autorități administrative autonome, căreia îi sunt încredințate importante atribuții necesare pentru realizarea scopului său, de promovare, protecție și monitorizare a implementării Convenției privind drepturile persoanelor cu dizabilități. Numirea președintelui și vicepreședintelui Comitetului de monitorizare trebuie reglementată în termeni exacți, care să permită o interpretare univocă de către destinatarul normei, cu consecința unei proceduri clare și transparente, menite să garanteze accesul în aceste funcții a persoanelor cu o calificare corespunzătoare, activitatea Consiliului de monitorizare fiind circumscrisă asigurării standardelor de protecție a drepturilor fundamentale incidente în materia reglementată de Legea nr.8/2016 privind înființarea mecanismelor prevăzute de Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități.

48. Pentru toate aceste motive, prevederile art. I pct. 6 [cu referire la art.5 alin.(2)], art.I pct.7 [cu referire la art.5 alin. (2²) și (2³)] și art.I pct.8 [cu referire la art.5 alin.(6)] din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 8/2016 privind înființarea mecanismelor prevăzute de Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități sunt neconstituționale.

49. Referitor la susținerile privind încălcarea, prin art. I pct.10 [cu referire la art.6 alin.(2)] din lege, a art.1 alin.(5) și art.16 din Constituție:

50. În opinia autorului sesizării, art.6 alin.(2) din lege, în noua redactare, potrivit căruia *”Președintele și vicepreședintele Consiliului de monitorizare care au un mandat complet pot opta pentru ocuparea unei funcții în structurile Consiliului de monitorizare, fără concurs, cu avizul președintelui”*, este neclar și instituie un privilegiu pentru foștii președinți și vicepreședinți ai Consiliului de monitorizare la

ocuparea unui post în cadrul instituției, în detrimentul altor persoane care ar îndeplini criteriile cerute pentru ocuparea respectivului post prin concurs.

51. Curtea constată că și aceste critici sunt întemeiate. Astfel, potrivit art.8 alin.(1) din Legea nr.8/2016, așa cum a fost modificat, *"numărul maxim de posturi, exclusiv demnitarii, este de 47, funcționari publici și personal contractual, asimilați funcționarilor publici parlamentari, potrivit organigramei aprobate prin ordin al președintelui. (...)"*. Aceste posturi se ocupă prin concurs, sens în care alin.(2) al aceluiași articol prevede că *"organizarea concursului pentru ocuparea posturilor vacante se va realiza în termen de 90 de zile de la publicarea prezentei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I"*. Legea nu stabilește, așadar, nici care sunt aceste funcții, nici condițiile cerute pentru ocuparea lor prin concurs, pentru a se putea aprecia în ce măsură derogarea instituită în privința foștilor președinți și vicepreședinți ai Consiliului de monitorizare are o justificare obiectivă și rezonabilă. În orice caz, asimilarea cu funcționarii publici parlamentari determină configurarea unui regim juridic specific, inclusiv în privința condițiilor de selectare și numire, necesar a fi respectat indiferent de persoana care ocupă aceste funcții, în considerarea dispozițiilor art.16 din Constituție, care consacră egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, *"fără privilegii și fără discriminări"*.

52. Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, privilegiul se definește ca un avantaj sau o favoare nejustificată acordată unei persoane/categorii de persoane (Decizia nr. 755 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 101 din 9 februarie 2015). În cauză, legiuitorul nu a precizat nici funcțiile, nici condițiile pentru ocuparea funcțiilor, nici temeiul pentru care realizarea unui mandat complet de patru ani în funcțiile de președinte sau vicepreședinte îi califică *ab initio* pe foștii președinți și vicepreședinți ai Consiliului de monitorizare să ocupe fără concurs orice funcție în cadrul Consiliului, indiferent de condițiile legale necesare ocupării funcției. În această redactare, reglementarea

apare ca fiind de natură să ofere foștilor președinți și vicepreședinți ai Consiliului de monitorizare un avantaj nejustificat în raport cu alte persoane care, îndeplinind condițiile legale, trebuie să promoveze un concurs în acest scop.

53. Astfel fiind, dispozițiile art. I pct.10 [cu referire la art.6 alin.(2)] din lege încalcă atât prevederile constituționale ale art.1 alin.(5), prin prisma lipsei de claritate, cât și pe cele ale art.16, prin prisma privilegiului care apare instituit în actuala redactare a textelor criticate.

54. Referitor la susținerile privind încălcarea, prin art. I pct. 11 [cu referire la art.7 alin.(1) lit.e)] din lege, a art.1 alin.(5) din Constituție:

55. Textul de lege criticat are următorul cuprins: *”(1) Mandatul președintelui și al vicepreședintelui încetează în următoarele cazuri: (...) e) la propunerea motivată a celor care i-au avizat pentru a fi numiți, cu respectarea procedurii de la art.5 alin.(2)”*.

56. Întrucât dispozițiile citate trimit la art.5 alin.(2) din lege, constatate ca fiind neconstituționale, considerentele acolo reținute sunt valabile, *mutatis mutandis*, și în privința art. I pct. 11 [cu referire la art.7 alin.(1) lit.e)], nefiind clar cine poate formula obiecțiuni, deopotrivă în procedura depunerii candidaturilor, cât și a încetării mandatelor. De altfel art. I pct. 11 [cu referire la art.7 alin.(1) lit.e)] este în sine confuz redactat, câtă vreme se referă la cei *”care i-au avizat pentru a fi numiți”*, în condițiile în care singurul aviz reglementat în procedura de numire este al Comisiei pentru drepturile omului, egalitate de șanse, culte și minorități a Senatului.

57. Ca urmare, Curtea constată că sunt întemeiate criticile autorului sesizării, art. I pct. 11 [cu referire la art.7 alin.(1) lit.e)] fiind contrar art.1 alin.(5) din Constituție.

58. În ceea ce privește susținerile referitoare la încălcarea, prin art. I pct. 14 [cu referire la art.9 alin.(2²)] din lege, a dispozițiilor art.1 alin.(5) din Constituție:

59. În motivarea sesizării se susține, în esență, că acest text de lege, potrivit căruia *”personalului Consiliului de monitorizare i se poate acorda un spor de 15% pentru condiții deosebit de periculoase pentru personalul care efectuează vizitele de monitorizare*, intră în contradicție cu alte reglementări în vigoare care privesc salarizarea personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cu privire la cuantumul sporurilor care pot fi acordate, încălcând astfel dispozițiile art.1 alin. (5) din Constituție. Această critică nu este însă motivată, întrucât se limitează la o exprimare generală (contradicția cu *”alte reglementări în vigoare”*), fără a se preciza, în mod punctual, care este deficiența textului, de natură a determina incidența art.1 alin.(5) din Constituție. Curtea nu se poate substitui autorului sesizării, în sensul de a proceda la o examinare a legislației aplicabilă în materie și a identifica eventuale necorelări care să prezinte relevanță din perspectiva art.1 alin.(5) din Constituție. Acestea trebuiau evidențiate punctual în cuprinsul sesizării, în conformitate cu prevederile art.10 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căreia *”Sesizările trebuie făcute în formă scrisă și motivate”*, pentru a se putea verifica relevanța lor constituțională.

60. Referitor la susținerile potrivit cărora legea, în ansamblul său, încalcă art.1 alin.(5) din Constituție:

61. În motivarea acestei critici se invocă art.61 alin.(1) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă, referitoare la condițiile de fond pentru modificarea și completarea actelor normative, potrivit căruia *”Modificarea sau completarea unui act normativ este admisă numai dacă nu se afectează concepția generală ori caracterul unitar al acelui act sau dacă nu privește întreaga ori cea mai mare parte a reglementării în cauză; în caz contrar actul se înlocuiește cu o nouă reglementare, urmând să fie în întregime abrogat”*, apreciindu-se că, prin nesocotirea acestui text, se încalcă art.1 alin.(5) din Constituție.

62. Cu privire la această critică, Curtea observă, mai întâi, că este raportată la o normă legală infraconstituțională, cuprinsă în Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă. Este adevărat că, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a făcut adesea referire la normele de tehnică legislativă, atunci când a analizat conformarea cu art.1 alin.(5) din Constituție, care reglementează principiul respectării Constituției, a supremației sale și a legilor. Așa cum Curtea Constituțională a statuat expres, ”respectarea prevederilor Legii nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative se constituie într-un veritabil criteriu de constituționalitate prin prisma aplicării art.1 alin.(5) din Constituție.” (Decizia nr.22 din 20 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.160 din 2 martie 2016). Așadar, regulile stabilite prin normele de tehnică legislativă se constituie/devin criterii, prin prisma aplicării art.1 alin.(5) din Constituție, adică în măsura în care au relevanță constituțională sau le este demonstrată relevanța constituțională. Curtea Constituțională nu efectuează un control de constituționalitate în raport de Legea 24/2000, ci în raport de prevederile art.1 alin.(5) din Constituție. Or, în cauză, nu este demonstrată relevanța constituțională, ci se afirmă doar o încălcare a unui text din Legea nr.24/2000, bazată pe o apreciere cantitativă a modificărilor pe care legea criticată le prevede. Astfel fiind, nu pot fi reținute criticile formulate, problema pe care o ridică fiind una de legalitate, de competența Consiliului Legislativ, iar nu a Curții Constituționale. De altfel, Consiliul Legislativ a dat aviz favorabil cu observații propunerii legislative, iar observațiile nu vizează și acest aspect.

63. Pentru considerentele arătate, în temeiul art.146 lit.a) și al art.147 alin.(4) din Constituție, precum și al art.11 alin.(1) lit.A.a), al art.15 alin.(1) și al art.18 alin.(2) din Legea nr.47/1992, cu majoritate de voturi în privința dispozițiilor art.I pct.10 [cu referire la art.6 alin.(2)] și cu unanimitate de voturi în privința celorlalte texte legale, precum și a legii, în ansamblul său,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Admite obiecția de neconstituționalitate formulată de Președintele României și constată că art. I pct.6 [cu referire la art.5 alin.(1) și alin.(2)], art.I pct.7 [cu referire la art.5 alin.(2²) și (2³)], art. I pct.8 [cu referire la art.5 alin.(6)], art. I pct.10 [cu referire la art.6 alin.(2)] și art. I pct. 11 [cu referire la art.7 alin.(1) lit.e)] din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.8/2016 privind înființarea mecanismelor prevăzute de Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități sunt neconstituționale.

II. Respinge obiecția de neconstituționalitate formulată de Președintele României și constată că art. I pct. 14 [cu referire la art.9 alin.(2²)] din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr.8/2016 privind înființarea mecanismelor prevăzute de Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități, precum și legea în ansamblul său sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președinților celor două Camere ale Parlamentului și prim-ministrului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 23 ianuarie 2019.

PREȘEDINTELE
CURȚII CONSTITUȚIONALE,

Prof.univ.dr. Valer Dorneanu

PRIM MAGISTRAT-ASISTENT,

Marieta Safta